

alati: „Hästi, muidugi hästi,“ ehkki sisimas nutsin. Siis jõudsin ristteele. Olles kuus kuud kaine olnud, ei hakanud mul üldse parem. Mõtlesin enesetapule iga päev. Mu tunded kõikusid halvava meeleheite ning mõrvarliku raevu vahel, mõnikord üheainsa hetke jooksul. Ma ei olnud õnnelik, rõõmus ega vaba. Olin masenduses ja mul oli kõigest kõrini.

Otsustasin, et mul on küllalt saanud. Läksin oma teisipäevaõhtusele koosolekule ja võtsin nõuks kõik ausalt ära rääkida. Kohale jõudes avastasin, et seal polegi kedagi. See rühm, kus tavaliselt käis kaks-kümmend inimest, oli tühi. Ootasin mõne minuti ja olin juba valmis ära minema, kui uksest tuli sisse mees, keda vaevu tundsin. Ta pakkus välja, et võiksime kahekesi koosolekut pidada. Olin kindel, et see on halb mõte. Ta küsis, kuidas mul läheb. Sellest piisas. Valu, hirm, masendus, viha, kaotusevalu, vim ja meeleheide voolasid minust välja. Halasin sellele mehele kolmveerand tundi järjest ja ta muudkui noogutas, naeratas ja ütles: „Jah, ma mäletan neid tundeid.“ Esimest korda tundsin siirast osadust teise inimesega. Näitasin kellelegi, kes ma päriselt olen, kartmata tõrjumist. Ma astusin sammu, mille eesmärgiks oli mitte parem välja paista, vaid end paremini tunda. Mulle vastati omaksvõtu ja armastusega.

Olles rääkimise lõpetanud, ütles ta mulle midagi lihtsat: „Sa ei pea selle pärast jooma.“ Milline taipamine! Olin mõelnud, et olukorrad panid mind jooma. Kui olin vihane, siis ma jõin. Kui olin õnnelik, siis jõin. Igavusest või elevusest, rõõmust või masendusest, ma jõin. Siin oli mees, kes selgitas mulle, et sõltumata sellest, mis mu elus toimub, ei pidanud ma jooma. Kui ma jään AA-sse, suudan jääda kaineks ükskõik millistes tingi-

mustes. Ta andis mulle lootust ja paljuski sümboliseeris ta seda ust, mille kaudu ma lõpuks Anonüümsetesse Alkohoolikutesse astusin.

Ma hakkasin muutuma. Hakkasin palvetama. Hakkasin aktiivselt sammude kallal töötama. Olin varem eiranud neid kui poolearulistele inimestele mõeldud abivahendeid, kuid nüüd võtsin need omaks kui pulgad redelil, mille kaudu ronida lunastuseni. Hakkasin töötama tugiisikuga ning osalema aktiivselt oma kodurühmas. Ma ei mõistnud, kuidas kohvi keetmine või pärast koosolekut koristamine võiks olla seotud kaineks jäämisega, aga vanemad liikmed kinnitasid, et teenimine hoiab mind kainenena. Otsustasin proovida. See toimis.

Mu elu hakkas muutuma. Enne esimest kainet sünnipäeva võeti mind kolledžisse tagasi. Üliõpilaselinnakusse naasmisel tundsin täielikku õudu. Olin seal ainult joonud. Kuidas ma sellises keskkonnas kaineks jään? Vastus oli lihtne – pühendusin AA-le. Mitmed väga hoolivad inimesed võtsid mu oma tiiva alla. Mul oli võimalus teha päris palju kaheteistkümnenda sammu tööd teiste tudengitega ning lõpetamise ajaks oli selles koolis juba elujõuline AA kogukond.

Pärast kolledži lõpetamist astusin ülikooli juurat õppima. Seal sattusin sellisesse AA rühma, millega ma üldse harjunud ei olnud. Uskusin, et joon end ikkagi purju, sest „need inimesed on ju valesti kained!” Mu tugiisik kolledži ajast, kes teadis minu kalduvust teistes vigu leida, kinnitas mulle, et kui mu uued sõbrad „õigesti kained ei ole”, siis on minu kohustus neile näidata kuidas olla. Ja seda ma tegin. Hirmust ja enesimeetlusest aetuna, hakkasin AA-s enda nägemust ellu viima. Olen veendunud, et kui AA liikmeks olemine

sõltuks sellest, kui palju sa rühmakaaslastele meeldid, siis mind oleks välja visatud.

Mõne aja pärast helistasin oma tugiisikule, et kirjeldada edusamme. Ta peatas mu jutu ühe lihtsa küsimusega: „Need inimesed ei tee seda sinu meelest õigesti, aga kas nad on kained?” Ma tunnistasin, et vaatamata nende vajakajäämistele, olid nad ikkagi kained. „Tore,” ütles ta. „Oled neile öelnud, mis on AA. Nüüd on sinu kord neid kuulata ja selgitada välja, kuidas nemad kainaena püsivad.” Järgisin soovitusi ning hakkasin kuulama. Pikkamööda hakkas minusse imbuma arukust ja alandlikkust. Muutusin õpetatavaks. Nägin, kuidas Jumal toimetab minu ümber, kuigi varem olin end alati üksinda tundnud. Avades silmad piisavalt, et imet märgata, leidsin selle olevat enda ees. Olin kasvamas Jumala armastuses.

Mul vedas, et mul tekkis võimalus õppida välismaal juurat. Olin sellest unistanud juba joomise ajal, aga kui oli tarvis tegutseda, siis hoopis purjutasin. Olles nüüd kaine, olen käinud koosolekutel vähemalt tosinas riigis ning tundnud alati imestust selle üle, kuidas AA sõnum ulatub kõrgemale kõikidest keelelisest või kultuurilisest erinevustest. Lahendus on olemas. Koos saame elada kainelt, rõõmsalt ja vabalt.

Mu elu on olnud tõepoolest õnnelik. Olen nüüd 33-aastane ja kui Jumal seda tahab, saan ühe kuu pärast tähistada oma 14. sünnipäeva AA-s. Mind ümbritsevad armastavad sõbrad, kellele saan loota ja kes saavad omakorda loota minu peale. Olen leppinud ära oma vanematega, kellest olin võõrdunud. Mu elu on taas täis naeru, mille alkohol oli täielikult ära võtnud.

Abiellusin kohe pärast üheksanda kainsaasta täitumist armastava naisega. Üks nädal enne mu kaheteist-

kümnendat sünnipäeva sündis meil poeg. Tema kaudu olen veelgi rohkem õppinud tingimusteta armastust, imede väärtust ning elus olemise puhast rõõmu. Mul on võrratu töökoht, mida ma (enamikel päevadel) oskan hinnata. Osalen aktiivselt AA teenimises ning mul on tugiisik ja mul on au töötada mitme tugilapsega. Need on kõik Jumala kingitused. Väljendan oma tänulikkust sellega, et tunnen nendest kingitustest rõõmu.

Teadsin kord naist, kes enne koosolekut nuttis. Tema juurde tuli viieaastane tüdruk, kes ütles talle: „Sa ei pea siin nutma. See on hea koht. Nad võtsid mu issi enda hoolde ja tegid ta paremaks.” Seda tegi AA ka minu heaks; ta võttis mu enda hoolde ja tegi mu paremaks. Selle eest olen igavesti tänulik.

3. OSA

NAD KAOTASID PEAAEGU KÕIK

Need viisteist lugu selles alajaotuses kirjeldavad alkoholismi kõige haletsusväärsemat külge.

Paljud proovisid kõike – haiglaid, erilisi ravi-meetodeid, sanatooriume, hullumajasid ja vanglaid. Miski ei toiminud. Üksildus, meeletu keha ja mõistuse agoonia – need olid tavalised. Enamik olid läbi elanud purustavaid kaotusi igal elurindel. Mõned püüdsid alkoholiga edasi elada. Teised soovisid surra.

Alkoholism ei säästa kedagi, ei rikkaid ega vaeseid, harituid ega kirjaoskamatuid. Nad kõik avastasid, et on suundumas samasse hävingusse ja paistsid olema võimetud seda peatama.

Nüüd, olles aastaid kained, räägivad nad oma tervenemisest. Nad tõestavad peaaegu igaihe jaoks veenvalt, et mitte kunagi ei ole hilja proovida Anonüümseid Alkohoolikuid.

(1)

MINU PUDEL, MINU VIMMAD JA MINA

Olles kogenud lapsepõlvetraumat ja muutunud rentslijoodikuks, leidis see hulgas lõpuks Kõrgema Jõu, mis tõi talle kainuse ja andis tagasi ammu kaotatud perekonna.

KUI SÕITSIN tühjas kaubavagunis väikesesse mägilinna, oleks mu pulstunud habe ja määratud juuksed peaaegu vööni ulatunud – kui mul olnuks vöö. Mul oli seljas täidest kubisev räpane mehiko pontšo, mille all haisev pidžaamapluus ja räbalatud teksapüksid, mis omakorda topitud kontsata kauboisabastesse. Ühes saapas kandsin nuga ja teises .38-kaliibrilise revolvrit. Kuus aastat olin ellujäämise nimel võidelnud agulites ja sõitnud kaubarongiga läbi kogu maa. Ma polnud ammu midagi sünninud, nii et olin pooleldi nälginud ja kaalusin alla 60 kilo. Olin tige ja purjus.

Kuid ma ruttan sündmustest ette. Usun, et minu alkoholism sai tegelikult alguse siis, kui olin üheteistaastane ja mu ema jõhkralt mõrvati. Kuni selle ajani oli mu elu olnud paljuski samasugune nagu igal teisel väikelinna poisil.

Ühel õhtul ei jõudnud mu ema töölt autotehasest koju. Järgmisel hommikul polnud temast endiselt kippu ega kõppu. Suure hirmuga kutsuti politsei. Kuna olin emmekas, oli see minu jaoks eriti traumeeriv. Ja et olukorda uskumatult palju hullemaks teha, tuli paar päeva hiljem politsei ning vahistas mu isa. Nad olid leidnud ema vigastusi täis surnukeha linnast väljas põllult ja tahtsid isa küsitleda. Sel hetkel hävines elu, mida

ma tundsin, täielikult! Mu isa vabastati peagi, sest politsei leidis mõrva sündmuskohalt prillid, mis ei kuulunud talle. See vihje viis meheni, kes oli mu ema nii jõhkralt tapnud.

Koolis levisid õelad kuulujutud. Kodus valitses kaos ja keegi ei rääkinud mulle, mis toimub, nii et tõmbusin endasse ja proovisin ümbritsevat reaalsust välja lülitada. Kui suudaksin teeselda, et seda ei ole, siis võib-olla see kaoks. Muutusin äärmiselt üksildaseks ja trotslikuks. Segadus, valu ja lein olid hakanud juba vaibuma, kui ühes mõrvamüsteeriumide ajakirjas ilmus artikkel minu perekonna õnnetusest. Koolis hakkasid lapsed taas kuulujutte levitama. Tõmbusin veelgi rohkem endasse ning muutusin vihasemaks ja endasse-tõmbunumaks. Sedasi oli kergem, sest inimesed jätsid mu rahule, kui käitusin tõrjuvalt juba enne igasuguseid küsimusi.

Kuna mu isa ei suutnud kõigi üheksa lapse eest hoolitseda, tuli perekond laiali jagada. Umbes aasta hiljem abiellus ta uuesti ja mu vanim vend pakkus, et võtab mu enda juurde. Tema ja ta vastne naine püüdsid mind aidata, kuid ma olin nii kaitstes, et ei nemad ega keegi teine saanud suurt midagi teha. Mõne aja möödudes võtsin vastu tööotsa toidupoes, kus ma pärast kooli sorteerisin limonaadipudeleid ning avastasin ühtlasi, et kui töötan piisavalt agaralt, suudan kõik unustada. Lisaks oli see hea koht, kust õlut varastada ja teiste õpilaste ees koolis kõva meest mängida. Niimoodi saigi minu joomine alguse. See oli minu moodus valu leevendada.

Pärast mitu aastat kestnud poolkuritegelikku nooruspõlve olin piisavalt vana, et astuda mereväkke. Pääsedes minema kohast, mis põhjustas nii palju kibestumust,

arvasin, et mu elu muutub paremaks ja joomine pole enam nii hull. Kuid baaskursusel taipasin, et see ei ole lahendus. Distsipliin, autoriteet ja tihe ajakava olid kõik mu loomusega vastuolus, kuid kuna teenistus kestis kaks aastat, pidi leiduma viis toime tulla vihaga ning vihkamisega, mis minu sees pulbitses. Igal õhtul istusin baaris ja jõin, kuni mind välja visati. See aitas mul nädala üle elada. Nädalavahetustel käisime lähedal asuvas klubis. Seda kohta pidasid inimesed, kes jõid sama palju või rohkem kui mina. Minust sai püsiklient. Tülid ja kaklused olid seal sagedased.

Mul õnnestus need kaks aastat läbida, sain auväärse teenistusest vabastuse ja mind saadeti oma teed. Jättes mereväebaasi selja taha ja tundes koduigatsust oma vana keskkonna järele, sõitsin põidlaküüdiga tagasi vanasse kodulinna venna juurde. Peagi sain maalrina tööd ühes linna ehitusettevõttes. Selleks hetkeks oli joomine muutunud mu elu lahutamatuks osaks.

Sõprade kaudu kohtasin naist, kellest hakkasin tõeliselt hoolima, ja peagi abiellusime. Aasta hiljem sündis meie tütar ja seejärel kaks poega. Oh, kuidas ma oma pesakonda armastasin! See kena väike pere oleks pidanud aitama mul paikseks jääda, kuid selle asemel mu joomine süvenes. Lõpuks jõudis asi nii kaugele, et minuga oli võimatu koos elada, ja mu naine andis sisse lahutuse. Muutusin täiesti pööraseks ja šerif käskis mul linnast lahkuda. Teadsin, et kui ma jääksin linna, siis viha naise vastu, kes oli minu lapsed ära viinud, tekitaks mulle suuremaid jamasid, kui suudaksin kanda. Nii-siis läksin taaskord minema. Lahkusin oma vihkamise, vimma ja seljas olnud riietega. Seekord igaveseks.

Peagi leidsin end lähedal asuva suurlinna agulis, puruvaesena end unustusse joomas. Alguses sain üüri-

ja toiduraha juhutöid tehes, kuid peagi kulus kogu raha käraka peale. Leidsin misjonikeskuse, kus abivajajad said tasuta magada ja süüa. Aga kuna putukaid oli nii palju, toit oli kohutav ja inimesed parajad vargad, otsustasin, et lihtsam on lihtsalt õues magada ja et mul polnudki vaja nii tihti süüa. Avastasin, et hulguste laagrid, autod ja mahajäetud hooned olid kenad kohad minu pudelile, minu vimmadele ja minule. Keegi ei julgenud mind tülitada! Olin täiesti hämmeldunud sellest, kuhu elu oli mind viinud.

Teised hulgused õpetasid mulle, kuidas kõige ohutumalt liikuva kaubarongi peale hüpata, ja ka seda, kuidas end kaitsta. Nad seletasid mulle, kellelt on kõige lihtsam almust saada ja kuidas neid üle kavaldada. Minu suurim mure oli toona see, kuidas saada piisavalt raha alkoholi jaoks, et end reaalsusest eemal hoida. Vihkamine neelas mind endasse! Järgmise kuue aasta jooksul kulgesin ma ühest agulist teise. Mulle sobis ükskõik millises suunas liikuv kaubarong. Mul polnud kuhugi minna. Hea asi selle juures oli, et ma ei eksinud kunagi ära, sest mind ei huvitanud, kus ma olen! Sõitsin kolm korda läbi Ameerika Ühendriikide ilma igasuguse plaanita, ilma põhjusega, pool ajast täiesti söömata. Jõlkusin teiste omasuguste heidikute seltskonnas. Keegi ütles, et Floridas, New Yorgis või Wyomingis otsitakse töölisi ja me panime ajama. Selleks ajaks, kui lõpuks sinna jõudsim, öeldi meile, et rohkem palgalisi ei vajata. Sellest polnud midagi, sest me ei tahtnud niikuinii tööd teha.

Ühel palaval päeval, kui olin keset kõrbe mingis linnas joomas, juhtus midagi ebatavalist. Tundsin, et olin jõudnud punkti, millest ma ei suutnud enam edasi minna. Mul õnnestus leida kärakat ja selleks, et kõigist

eemale saada, hakkasin sügavamale kõrbesse minema, otsustades kõndida, kuni suren. Olles peagi nii purjus, et ei suutnud ainsatki sammu astuda, kukkusin maha ning ulgusin: „Oh, Jumal! Palun aita mind!” Ma vist minestasin, sest tulin teadvusele ja leidsin tee tagasi linna alles mitu tundi hiljem. Toona ma veel ei taibanud, mis pani mind suremise mõttest loobuma. Täna tean, et minu Kõrgem Jõud võttis mu elu enda hoolde.

Selleks ajaks olin nii metsistunud pilguga ja räpane, et inimesed hoidsid minust eemale. Vihkasin nende hirmunud nägusid, kui nad mind nägid. Nad vaatasid mind, nagu ei oleks ma inimene, ja võib-olla ma ei olnudki. Ühes suures linnas hakkasin magama ventilatsioonirestidel ja tekina tõmbasin endale peale kiletüki, et ma ära ei külmuks. Ühel ööl õnnestus mul ronida riiete äraandmise konteinerisse magama. Seal oli mõnusalt soe ja hommikul sain uued riided. Keset ööd viskas keegi veel riideid juurde. Vaatasin riiete vahelt välja ja hüüdsin: „Tänan!” See naine tõstis käed taeva poole ja lidus minema, karjudes: „Issand, Issand!” Ta hüppas oma autosse ja kihutas kummide vilinal minema.

Vaevalt leidub kurvemat vaatepilti kui mina sealt hommikul maha hüppamas. Ilmselt olin nii õnnetu ja hale kuju, kui üldse üks mees olla saab. Leidsin tühjana seisva külmvaguni ning kolisin sinna elama. Siinkandis oli sotsiaaltoetust väga lihtne saada, nii et läksin seda taotlema. Nüüd sain süüa! See oli minu kolmas kord selles linnas ja ma suundusin otse oma lemmikbaari. Seal kohtasin baaridaami, kes jõi nagu kaevul. Ma polnud varem nii karmi naist näinud, kuid tal oli elamispind, nii et kolisin tema juurde. Nõnda algas mu elu suurim armastuslugu!

Mul oli lõpuks ometi katus pea kohal, voodipesu ja toit! Me ei teinud midagi muud kui jõime ja kaklesime, aga kuna ta käis baaris tööl, siis hoidis see meid elus. Meil oli raha ainult alkoholi jaoks ja jõime mitu kuud vahetpidamata. Kord kärakajahile minnes kohtasin üht oma vana hulgusest sõpra, vanemat meest. Mäletasin teda kui kõva napsumeest, „alkohoolikut”. Ja siin ta nüüd oli, kõndides mulle tänaval vastu valge särgi, lipsu ja ülikonnaga ning nähes vapustav välja! Suure naeratusena näol rääkis ta mulle, et on joomisest loobunud, ning kirjeldas, kuidas tal see õnnestus ja kui palju paremini ta end tunneb. Minu esimene mõte oli, et kui tema seda suudab, siis suudan ka mina – ja pareminigi, sest mina olin alles kolmekümne kolme aastane.

Ta viis mind klubisse, kus olid veel mõned tervenenedud alkohoolikud. Jõin kohvi, samal ajal kui nad kõik rääkisid mulle, kuidas nad olid muutunud. Tundus, et nende jutus võib iva olla! Kui nemad seda suutsid, siis võib-olla, tõepoolest võib-olla, suudan ka mina. Nende entusiasm oli nakkav. Minus kasvas põnevus, ent mul polnud aimugi, miks. Tormasin oma sõbratarile jutustama, mis oli juhtunud ja kui tore oleks, kui me joomise lõpetaksime. „Sa oled hull!” karjus ta mulle. „Sa võid lihtsalt oma tagumiku tagasi sinna külmutusvagunisse vedada, minul on veel pidusid pidada!” Ehkki näis, et ma ei suutnud talle oma erutust edasi anda, jätkasin jutustamist.

Järgmisel päeval jätsime me mõlemad joomise maha. Ei ole sõnu, millega kirjeldada, miks või kuidas see juhtus; see lihtsalt juhtus. See oli ime! Iga järgnev kainenena veedetud päev oli järjekordne kingitus Kõrgemalt Jõult, kellest olin loobunud pikki aastaid tagasi.

Järgmisel aastal hakkasime tööle linnast väljas asuvas laagris, kuhu saadeti joodikuid võõrutusele ja kainenene-

misele. Meie ülesanne oli hoolitseda selle eest, et neil oleks toitu ja et nad pahandustesse ei satuks. Mõlemad ülesanded olid mõnikord peaaegu võimatud, kuid me üritasime. AA vanade liikmete toel pidasime vastu ühe aasta. See oli vabatahtlik töö ja meil oli enda jaoks vähe raha. Kui aasta läbi sai, vaatasin läbi nimekirja alkohoolikutest, kes olid laagrist läbi käinud. Neid oli kokku 178. Hüüatasin oma naisele: „Mitte ükski neist ei ole tänaseks kaine!” „Jah,” vastas ta, „aga mina ja sina oleme!” Ja sellel õnnelikul noodil me abiellusimegi.

Minu tugiisik sõnas mulle, et kui tahan luua suhet oma Kõrgema Jõuga, on mul tarvis muutuda. Ühel õhtusel koosolekul kuulsin kedagi lausumas: „Asi ei ole selles, kui palju sa jood, vaid selles, mida joomine sinuga teeb.” See mõte muutis kogu mu suhtumist. Loomulikult pidin alistuma ja omaks võtma, et olen alkohoolik. Mul oli raske loobuda vihast minult lapsed võtnud endise naise, mu ema mõrvanud mehe ja isa vastu, kes oli mind justkui hüljanud. Kuid need vimmad leevenesid aja jooksul, kui hakkasin mõistma omaenda iseloomupuudusi. Tutvusin mõnede lähedal asuva kloostri munkadega, kes kuulasid mu lugu mõningase imestusega ja aitasid mul ennast mõista. Samal ajal võimaldas minu tugiisiku ja teiste meid oma tiiva alla võtnud vanade olijate armastus meil ühiskonnaga taasühineda.

Tasapisi sulas mu jäätunud süda ning ma muutusin sedamööda, kuidas kasvas minu suhe Kõrgema Jõuga. Elu hakkas omandama täiesti uut tähendust. Ma heastasin võimalikud kahjud, kuid teadsin, et pean naasma lapsepõlvekoju, et see osa oma minevikust ära klaarida. Paraku olime aga selleks hetkeks omaenda värvimis-

tööde ettevõttega sedavõrd hõivatud, et aastad möödusid ja võimalust koju tagasi minna lihtsalt ei tekkinud.

Nüüd kus joomise maha jätmise päevadest on saanud aastad, olen järjest rohkem pühendunud sellele programmile, mis ei päästnud ainult minu, vaid ka mu abikaasa elu. Lõpuks hakkasin osalema AA teenimises ja aitasin käima panna meie rühmade üldteenindust. Me mõlemad hakkasime aktiivselt osalema üldteeninduses ja reisisime koosolekutele üle kogu riigi. Minu üllatuseks anti meile mõlemale võimalus olla üldteeninduse konverentsi delegaadid. Millist rõõmu see meile pakkus! Üks minu meeldejäävamaid hetki oli see, kui konverentsi avamisel ütles AA üldteeninduse juhatuse esimees: „Me kõik oleme täna õhtul siia kogunenud mitte üksikisikutena, vaid selleks, et üheskoos aidata kaasa Anonüümsete Alkohoolikute paremaks muutmisele kogu maailmas.” Mõtted rändasid tagasi aastate taha, kui olin maganud sama hotelli ees ventilatsioonirestil ja püüdnud meelegahehtlikult mitte ära külmuda. Mind haaras tohutu tänutunne Jumala armu pärast, et võisin seal olla!

Ühel päeval küsis üks mu elukutselisest kirjanikust sõber, kas ta võiks minu eluloo ajakirjas avaldada. Ta kinnitas mulle, et anonüümsusega probleeme ei teki ja ma nõustusin. Olin selleks ajaks olnud peaaegu kakskümmend viis aastat kaine ja mul polnud aimugi, mida Jumal, nagu mina teda mõistsin, minu heaks teha kavatses. Minu vanim vend, kes oli mind enda juurde elama võtnud, oli juhuslikult selle ajakirja tellija ja sattus lugema seda artiklit. Nii käivitus hämmastav sündmusteahel, mis on muutnud mitte ainult meie, vaid ka minu pere ja paljude teiste inimeste elusid. See ei ole vähemat kui moodsa aja ime. Jumal on teinud minu jaoks seda, mida ma ise ei suutnud teha!

Artiklis oli ära toodud minu elukohajärgse linna nimi, nii et pärast seda, kui mu vend ja tema naine olid loo lugemise lõpetanud, helistasid nad numbriinfosse ja siis minule. Rääkisime esimest korda üle kolmekümne aasta. Ma puhkesin nutma ja nemad samuti. Nad selgitasid, et pärast minu kadumist abielulahutuse järel oli mu perekond korduvalt püüdnud mind üles leida. Nad olid mures, sest keegi oli neile öelnud, et ma olen kas surnud või riigist lahkunud. Tundsin end halvasti, et olin neid niimoodi muretsema pannud, kuid oma enesekesksuses polnud mulle lihtsalt pähegi tulnud, et nad võiksid nii palju hoolida. Rääkisin järgmise ööpäeva jooksul ükshaaval kõigi oma vendade ja õdedega. Vend andis mulle mu omaenda tütre telefoninumbri, keda ma polnud kakskümmend seitse aastat näinud, ja ma helistasin talle. Seejärel rääkisin oma mõlema pojaga. Oh, Jumal, milline kogemus! Kõik mälestused ja kaotatud aastad haarasid mind nii endasse, et mul oli raske isegi rääkida. Veetsin mitu nädalat nuttes, sest kõik vanad valud tõusid taas pinnale ning paranesid siis.

Mõni aeg hiljem leidis minu kodulinnas aset suur perekonna kokkutulek. See oli meie kõigi jaoks õnnelik päev, kui me esimest korda pärast lahkuminekut taas koos olime. Mu isa oli surnud, kuid kõik tema lapsed olid seal koos oma peredega – suur ja rõõmsameelne seltskond. Lõpuks, pärast kõiki neid pere peale mõeldud aastaid oli mu Kõrgem Jõud minu sõbra kaudu lahti harutanud kõik segased asjaolud ja võimaldanud mul heastada tehtud kahju neile inimestele, kellele minu kibestumus oli haiget teinud.

Usun, et olen elav tõestus AA ütlusele: „Ära anna enne alla, kui juhtub ime.”